

LIMEN 3

Flere Didici.

Per multos annos putavi vim in moderatione consistere.

Verba continere.

Affectus continere.

Motus continere.

Dolorem continere.

Erat sententia quam lente imbiberam, ut fit omnibus opinionibus altis.

Nemo eam me aperte docuerat.

Nemo mihi dixerat:

"Vir flere non debet."

Attamen ille nuntius ubique erat.

In colloquiis.

In moribus.

In exemplis.

In obtutibus.

In ipsa cultura.

Ita mox regulam simplicem didici.

Resistere.

Semper.

Quidquid accideret.

Resistere.

Iuvenis credebam hanc virtutem esse.

Hodie scio eam tantum rationem fuisse.

Rationem quibusdam temporibus utilem.

Multis aliis periculosam.

Nam omne quod nimis diu retinetur, serius
ocius, exitum quaerit.

Dolor non evanescit.

Timor non evanescit.

Tristitia non evanescit.

Formam mutant.

Se abduunt.

Exspectant.

Deinde, cum minime exspectamus, ianuam
pulsant.

Memini tempus vitae meae quo omnia vim
poscere videbantur.

Labor.

Familia.

Onera.

Morbus.

Consilia.

Homines qui mihi confidebant.

Homines quibus responso opus erat.

Homines qui viam quaerebant.

Non mihi licebat consistere.

Ita saltem credebam.

Cotidie novum onus addebam.

Cotidie tempus quo me ipsum auditurus
essem ulterius differebam.

Ulterius.

Semper ulterius.

Mirum est quam diu homo mundum suum
interiorem neglegere possit.

Sed non in perpetuum.

Nemo id in perpetuum facere potest.

Venit tempus quo corpus narrare incipit quod
vox dicere recusat.

Lassitudo crescit.

Somnus mutatur.

Mens fatigatur.

Affectus fragiliores fiunt.

Et lente intellegis te non contra mundum
pugnare.

Contra te ipsum pugnas.

Veritas simpliciter advenit.

Ut semper veniunt veritates germanae.

Sine apparatu.

Sine praeconiis.

Sine spectaculo.

Quodam die onus nimis magnum factum est.

Et munimenta nimis parva.

Silentium memini.

Solitudinem memini.

Memini subitum sensum nullas partes mihi
agendas esse.

Primum post longum tempus non eram negotii
peritus.

Non eram pater.

Non eram maritus.

Non eram rector.

Non eram scriptor.

Eram tantum homo.

Et flevi.

Non fletus elegans.

Non fletus moderatus.

Fletus verus.

Ex iis qui e longinquo veniunt.

Ex iis qui annos permeant.

Ex iis qui secum ferunt res quas te condidisse
ne memineras quidem.

Dum accidit, sensum inexpectatum habui.

Non infirmitatis.

Liberationis.

Quasi conclave nimis diu clausum tandem
fenestras aperuisset.

Quasi aer rursus circumflueret.

Quasi aliquid tandem retineri desineret.

Tum demum rem praecipuam intellexi.

Affectus non sunt hostes.

Nuntii sunt.

Veniunt ut nobis aliquid narrent.

Eos neglegere non tollit.

Tantum clamosiores facit.

Per annos credideram fortitudinem in non
cedendo consistere.

Illo tempore intellexi fortitudinem etiam in eo
consistere ut te permeari sinas.

A dolore.

A timore.

A tristitia.

A veritate.

Homines saepe vulnerabilitatem quasi rimam fingunt.

Ego inveni eam ianuam fieri posse.

Nam cum ab omnibus te defendere desinis, tandem te cognoscere incipis.

Et se ipsum cognoscere multo difficilius est quam multa externa proelia vincere.

Ex illo die aliquid mutatum est.

Non subito sapientior factus sum.

Non subito fortior factus sum.

Verior factus sum.

Quod aliud est.

Coepi aliter loqui.

Aliter audire.

Alios maiore cum intellegentia spectare.

Nam qui suum dolorem transiit facilius alienum agnoscit.

Non iudicat.

Non minuit.

Non statim solutionem quaerit.

Agnoscit.

Et haec agnitio iam species auxilii est.

Tempore procedente vulnerabilitatem nova luce videre coepi.

Quos maxime admirabar non erant ii qui
invicti videbantur.

Erant veri.

Qui suam humanitatem ostendere poterant
nec in spectaculum vertere.

Qui dicere non timebant:

"Quod optimum possum facio."

Nam, denique, hoc omnes facimus.

Quod optimum possumus.

Quibusdam diebus multum est.

Aliis diebus parum est.

Sed semper est quod habemus.

Retro spectans, illud tempus non pro clade
habeo.

Pro limine id habeo.

Unum e maximis vitae meae.

Antea putabam vim esse non flere.

Postea intellexi vim esse suas lacrimas non
timere.

Nam est species maturitatis quae non venit
nisi cum simulare desinimus.

Cum speciem praebere desinimus.

Cum partes agere desinimus.

Et tandem naturam nostram humanam
accipimus.

Fragilem.

Imperfectam.

Mirabiliter imperfectam.

Hodie diem ipsum non memini.

Horam non memini.

Ne omnes quidem res adiunctas memini.

Tantum quod didici memini.

Dolorem partitum minus gravare.

Veritatem magis quam superbiam liberare.

Vulnerabilitatem dignitatem non delere.

Eam perficit.

Et imprimis memini sententiam quam tunc
pronuntiare nescivissem.

Sententiam simplicem.

Sententiam quae multa mutavit.

Flere didici.

Et ex illo die me melius intellegere coepi.